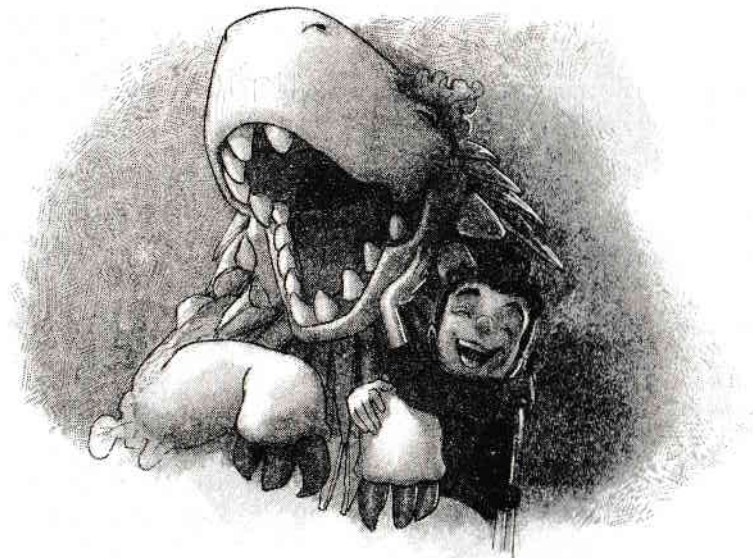


**Tom Fletcher** (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger pe YouTube. Este membru fondator al trupei pop rock McFly. În 2012 Fletcher a publicat prima carte, scrisă în colaborare cu Dougie Poynter – *The Dinosaur that Pooped Christmas (Dinozaurul care a bălegat Crăciunul)* –, titlu care a avut cel mai mare succes printre autorii debutanți de literatură pentru copii din acel an. Cărțile lui au fost traduse în nouăsprezece limbi până acum.

Nu a văzut niciodată de-adevăratelea un scârț, dar e mereu cu ochii în patru. În 2017, a apărut cartea *Scârții*, o aventuroasă călătorie în universul ascuns sub patul copiilor din întreaga lume.

**Shane Devries** (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

## TOM FLETCHER



# CRĂCIUNOZAUURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză  
de Iulia Arsintescu

ARTHUR



Prolog

## VIITORUL

Această poveste începe, ca toate poveștile bune, cu *a fost odată ca niciodată*...

Cum adică, *așa a început și prima carte*? Nu, n-a început așa! Bine, o să verific, Stați puțin...

Hei, știți ceva? Aveți dreptate.

Așa ceva nu se poate. O să schimb.

Ce spuneți de...

Această poveste începe complet, colosal, cu de-săvârșire altfel decât prima carte, cu *va fi odată ca niciodată*, **în viitor**!

La *asta* nu vă așteptați, isteților, așa-i?

Viitorul nu-i cu mult altfel decât prezentul. Copiii din viitor tot se duc la școală în fiecare zi. Și, da, copiii din viitor tot sunt obligați să mănânce broccoli și mazăre. Și să se spele pe dinți. Și să zică

vă rog și mulțumesc. Și să se spele în buricele lor viitoare. Și să nu se scobească în nasurile lor viitoare. (Sau să-și mănânce viitorii mucii.)

Niciunul dintre aceste lucruri nu se schimbă în viitor.

Și totuși, apare o diferență enormă și uluitoare. În viitor,

## NU EXISTĂ CRĂCIUN!

DA, ȘTIU!

Haideți să aruncăm o privire...

Era o seară de vineri din viitor absolut obișnuită. Mașini zburătoare ultra-nemaipomenite vâjâiau pe sus pe autostrada cerească, ocolind ici-colo zgârie nori stratosferici (clădiri atât de înalte, încât gădilau cu vârfurile lor marginea spațiului cosmic!), iar peste viitoarea Londră se cernea o zăpadă moale.

Dintr-odată, ninsoarea a început să se îndesească. Dar nu s-a îndesit la fel peste tot orașul, așa cum te-ai fi așteptat. De fapt, chiar dimpotrivă. A început să ningă cu putere într-un punct foarte mic și

foarte precis de pe o străduță liniștită numită Aleea Ciulinilor.

În numai câteva secunde, ninsoarea a devenit atât de deasă, încât a început să se tot așeze deasupra ei însăși, formând ceva asemănător unui mini-munte. Pe urmă, la fel de brusc cum pornise, s-a oprit, lăsând în mijlocul aleii un morman mare și alb de zăpadă.

## Bam!

Un pumn a țâșnit afară din grămada de zăpadă.

Apoi... **bam!** Alt pumn!

Pe urmă, grămada de zăpadă cu două brațe a început să se zgâlțâie și să se scuture până când a căzut toată, dând la iveală un băiețel cu părul castaniu și cărlionțat și cu scaunul cu rotile plin de abțibilduri cu dinozauri.

Îl cunoașteți deja pe acest băiat, bineînțeles.

William Trundle s-a scărpinat pe frunte și s-a uitat în jur la strada liniștită.

— Alo? Unde sunt? Ba nu... *CÂND* sunt?

Nu departe de el, în umbrele aleii, stătea o siluetă misterioasă.

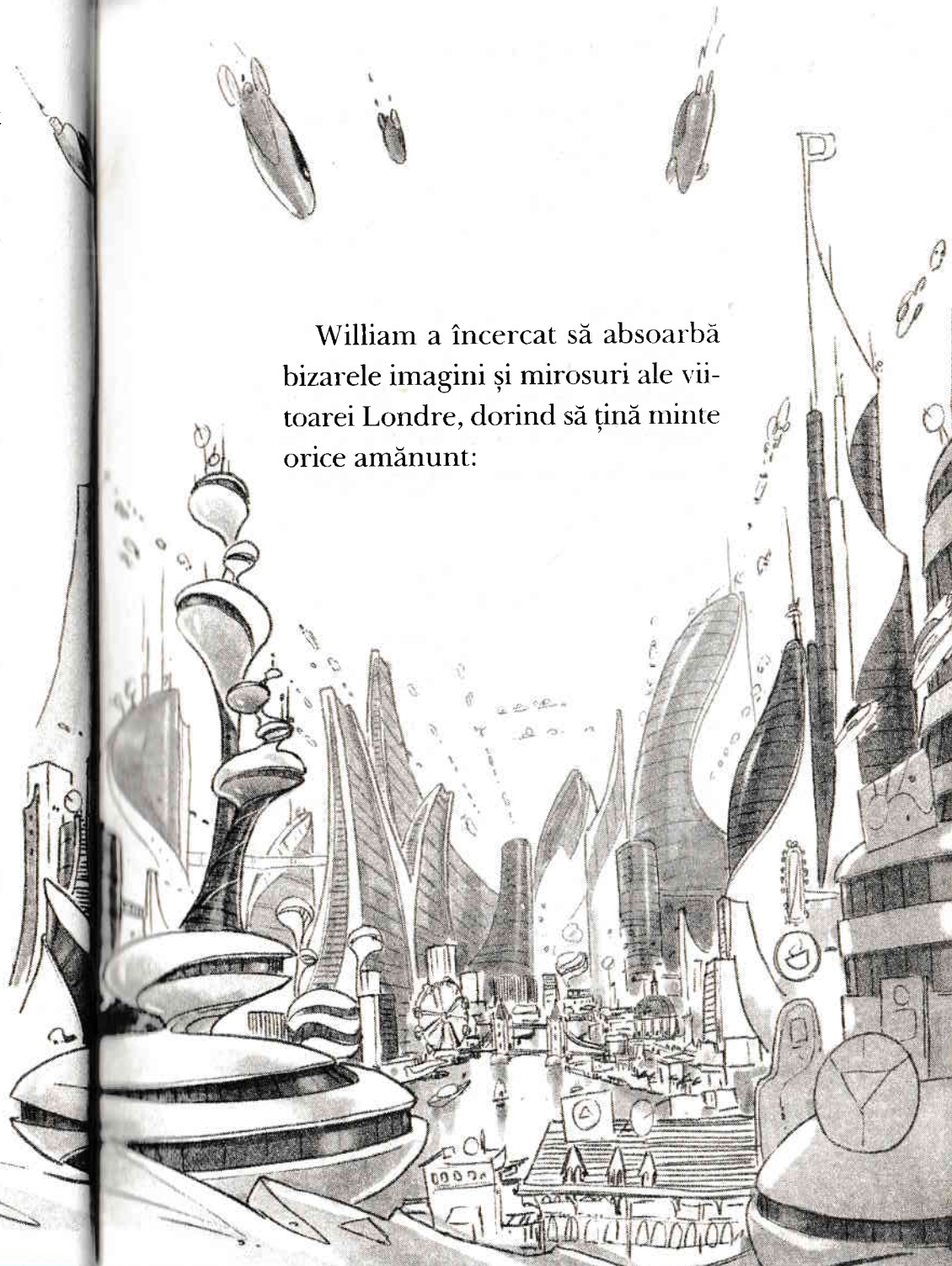
Dar nu s-a auzit niciun răspuns. Silueta cea stranie n-a făcut decât să ridice mâna și să arate cu un deget rece și subțire spre capătul Aleii Ciulinilor.

William s-a încruntat, și-a împins scaunul pe aleea goală și a virat spre strada principală.

A fost prima privire pe care o arunca William în *viitor!*

Aerul strălucea de lumini vii, orbitoare, tâsnind din ecranele enorme care acopereau de sus până jos laturile zgârie-norilor.

Cea mai înaltă clădire, cea din mijloc, era acoperită de un **P** colosal, amețitor, care eclipsa luna și părea să domine orașul.



William a încercat să absoarbă bizarele imagini și mirosuri ale viitoareii Londre, dorind să țină minte orice amănunt:

*\* oameni îmbrăcați elegant cu haine inteligente din viitor, care mergeau grăbiți la serviciu;*

*\* înghesuiala de mașini zburătoare care pluteau amenințător deasupra orașului;*

*\* autobuzele cu douăzeci de etaje și șoferi roboți.*

Erau foarte multe lucruri de văzut. Dar William a auzit în spatele lui niște voci șoptite și nu s-a mai putut concentra la fel. S-a întors și s-a uitat de-a lungul aleii.

— Alo? a strigat el.

Nu s-a auzit niciun răspuns, dar silueta ciudată, care încă aștepta în penumbră fără să scoată vreun zgomot, a dat din cap o dată. William a înaintat pe Aleea Ciulinilor până când și-a dat seama că vocile pe care le auzea cântau.

*Nu-i moment mai magic ca Crăciunul,  
E cel mai minunat, la o adică.  
Ne e nespus de dor de el tot timpul,  
Numai că acum ne umple de frică...*

— Frică? a șoptit William. Am auzit bine?

S-a apropiat fără zgomot de locul cântecului aceuia ciudat și s-a uitat din spatele unui tomberon de



gunoi. Un grup de oameni se adunaseră în jurul unui foculeț. Erau înfofoliți călduros în paltoane mari și purtau căciuli de lână.

Unul dintre ei, un bătrân cu înfățișare blândă și obraji zbârciți și roșii, și-a deschis haina și a dezvăluit cu mândrie un pulover de Crăciun moale și tricostat în casă, de parcă l-ar fi eliberat.

Restul grupului l-a urmat, deschizând fermoare și nasturi ca să-și arate unii altora pulovere de sărbătoare în culori vii, în timp ce continuau să cânte:

*Noi nu vom înceta să credem,  
Nici dacă ne trimiteți în surghiun,  
Că lumea va mai apuca să vadă  
Încă o zi frumoasă de Crăciun.*

Un vânt rece a vâjâit pe aleea întunecoasă, ridicând gunoaiele. Un ziar a zburat prin aer ca un zmeu și s-a oprit la picioarele lui William. Băiatul s-a uitat la el și a citit data.

— 25 decembrie? E ziua de Crăciun... de peste treizeci de ani? a șoptit el și s-a încruntat, întorcându-se spre aglomerata stradă principală.

„De ce se duce lumea la serviciu în ziua de Crăciun?” s-a întrebat William.



Pe urmă a văzut că niciuna dintre clădiri nu avea decorațiuni. Niciun om nu părea vesel. Niciunul dintre felinarele stradale nu avea acele țipătoare lumini pâlpâitoare care le plăceau atât de mult lui William și lui Bob, tatăl lui. De fapt, dacă n-ar fi dat din întâmplare peste colindătorii secreți de pe aleea întunecoasă, nici n-ar fi simțit că era Crăciunul!

Dintr-odată, lumini roșii intermitente au strălucit pe alee și au îmbujorat fețele colindătorilor retrași.

„Hei, parcă așa mai arată a Crăciun!“ s-a gândit William.

— Au venit! a strigat colindătorul cu obraji ridați și înroșiți, arătând cu un deget tremurător spre ceva ce se apropia zgomotos de ei.

William și-a dat seama imediat că luminile roșii nu erau câtuși de puțin lumini sărbătorești. Erau girofarele orbitoare ale unei mașini de poliție.

— Sunt cei de la PC! Ne-au descoperit, fugiți! a strigat alt colindător, trăgând până sus fermoarul hainei ca să-și ascundă puloverul.

„PC? Ce-o fi însemnând asta?“ s-a întrebat William, împingându-și scaunul în spate, să se ascundă după tomberonul de gunoi.

Ușile mașinii zburătoare de poliție s-au deschis bătăind și din vehicul a coborât un detașament de polițiști.



— Poliția Crăciunului, stați pe loc! a bubuit unul dintre ei prin megafon, pe când colegii lui se puneau pe treabă și îi vâneau pe colindătorii clandestini, care au alergat să se ascundă în întunericul Aleii Ciulinilor.

Toți în afară de unul. Bătrânul.

— N-am de gând să mă mai sperii, a zis sfidător rebelul colindător de Crăciun, dezbrăcându-și haina ca să dea la iveală cel mai țipător, mai pufos și mai crăciunesc pulover de Crăciun pe care îl văzuse vreodată William.

— Sergent, cred că ăsta-i un pulover muzical... a zis neliniștit agentul de poliție apropiindu-se de colindător.

— Ține mâinile la vedere, a strigat doamna sergent, în timp ce ea și echipa ei îl înconjurau pe bărbat.

Colindătorul nu s-a clintit.

— Am spus să ridici mâinile unde le putem vedea. Frumos și încet, a repetat șefa polițiștilor.

— N-am făcut nimic greșit! a protestat colindătorul.

— Regulile și regulamentele *Interzicerii Crăciunului* au fost comunicate cât se poate de clar.

William a făcut ochii mari.



# Interzicerea Crăciunului?

Bătrânul colindător a strâns dintr-odată în pumn globul tricatat în mijlocul puloverului.

— **NU!**

— Acoperiți-vă urechile!

— ÎNHĂȚAȚI-L! au țipat polițiștii, dar era prea târziu. Globul a prins viață aruncând luminițe verzi și roșii, iar pe toată aleea a răsunat un cântec.

— „Clopoței, clopoței, vesel să sunați...”

Cât ai clipi, polițiștii l-au trântit pe bătrân în zăpada de pe jos și i-au pus cătușe.

— Nu veți reuși niciodată să interziceți Crăciunul! a strigat el.

— Of, nu începe din nou, a bombănit sergenta.

— Îl cunoști? a întrebat altcineva.

— Dacă-l cunosc? De când cu Interzicerea Crăciunului, a petrecut mai multe Crăciunuri după gratii decât în patul lui. Pur și simplu nu poți renunța la Crăciun, nu-i așa, Bob Trundle?

Cuvintele au prins ecou în mintea lui William:



Bob...

Bob...

**BOB...**

Trundle...

Trundle...

**TRUNDLE...**

